θυσίαν αἵματος, ἀλλ' ὑμεῖς θ' ἀναλάβετε, Θεοῦ συνεργοῦντος, ἡ αἰσχύνη ὅμως πρὸς ὅλον σῶμα καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ μένει ἀνεξίτηλος. Διατί, πρὸς Θεοῦ, τοιαῦτα ἐθνοκτόνα ἔργα ! Διατί τὸ πολὺ συντρέχει εἰς τὴν καταστροφήν ; Ἄρα γε δὲν ἔχουσιν οἱ μωροὶ ἐκεῖνοι ἑτέρους ὄπισθεν αὐτῶν ; Βεβαίως ἡ ὑμετέρα πολύπειρος ἐντιμότης δὲν ἔχει ἀνάγκην συμβουλῶν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς. Νομίζομεν ὅμως ὅτι πάντοτε δέον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶνε ξένος καὶ ὅτι ἡ μετριότης καὶ ἡ εὐσχημοσύνη εἰσὶ μᾶλλον ἐποικοδομητικά.

Ἐπὶ τούτοις ἐπευχόμεθα διαπύρως αὐτῷ τῷ οἴκῳ καὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ὑγείαν καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Μυλοπόταμον τῇ κζ' Σεπτεμβρίου αωοδ'.».

Ἄρα γε — ρωτοῦσε ὁ μεγάλος κληρικός — δὲν ἔχουσιν οἱ μωροὶ ἐκεῖνοι ἑτέρους ὄπισθεν αὐτῶν ; Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν ἔδωσαν ἤδη τὰ γράμματα τοῦ Ἐμμ. Ρέτσιλη πρὸς τὸν Γαβριηλίδην. Μᾶς τὴν δίνουν ἀκόμη καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς Τεργεστείας «Νέας Ἡμέρας», τοῦ ἀλησμονήτου Α. Ι. Βιζαντίου, ποὺ κ' αὐτὰ βρέθηκαν στὴν ἀλληλογραφία τοῦ Γαβριηλίδη :

«Τεργέστη 8 Ὀκτωβρίου 1894.

Ἀγαπητέ μου Γαβριηλίδη !

Ἔχασα τὰ ἴχνη σου καὶ μετ' ἀπορίας μανθάνω ὅτι εἶσαι ἀκόμη εἰς Λονδῖνον. Ἡ ἰδική σου ἱστορία, ἡ ἱστορία τῆς «Ἀκροπόλεως», ἦτον μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀηδίας τῆς ζωῆς μου. Κατηράσθην τὴν ὥραν ὅπου ἐγεννήθην Ἕλλην καὶ ἔγινα καὶ Ἕλλην δημοσιογράφος. Νὰ εἶσαι καταδικασμένος νὰ ἀναγινώσκῃς τοὺς λόγους τοῦ Σοφιανοῦ καὶ νὰ ἀκούῃς τὸν Λεβίδην ρητορεύοντα περὶ δημοσίας ἠθικῆς καὶ κατὰ σοῦ.... ὡς ὕβριστοῦ ! Νομίζω ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν στρατοδικῶν ἡ Ἑλλὰς ἔδωκε τὴν παραίτησίν της ὡς Κράτος.

Ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐπιβιάσθῃ τὴν Τρίτην τὸ πρωῒ ἐπὶ τῆς «Σφακτηρίας» εἰς Φιοῦμε. Ὑποθέτω ὅτι ἀπέφυγε τὴν Τεργέστην ἐντρεπόμενος ἐμέ, μεθ' ὅσα μοὶ εἶπε πέρυσιν καὶ μὲ τὰ ἐφετεινὰ του τηλεγραφήματα πρὸς τὴν Σοφίαν Τρικούπη. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πόσον τὸν ἀηδίασα ! Εἶναι οὐχ ἧττον κρείττων τοῦ διαδόχου του, ὅστις ἔλεγε περὶ σοῦ : —«Ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἓν μάθημα εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον!» Τὸ καταπληκτικὸν εἶναι ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον δὲν εὑρίσκει κανεὶς ἕν στήριγμα διὰ νὰ διορθώσῃ. Ὅλα τὰ στοιχεῖα συντελοῦν εἰς τὴν καταστροφήν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ κατέληξα ἐκ τοῦ «ἀσφαλοῦς» εἰς τὴν μόνην λογικὴν λύσιν, τὴν ἐπέμβασιν τῶν Δυνάμεων. Ἀλλ' εἶναι καὶ τοῦτο ὄνειροπόλημα, ἐφ' ὅσον δὲν χωροῦσιν τὰ πράγματα μέχρις ἐμφυλίου πολέμου.

Σὸς ἐκ καρδίας
Βυζάντιος»

Τὸ δεύτερο γράμμα τοῦ Βιζαντίου γράφηκε στὶς 18 Νοεμβρίου 1894, εἶνε δὲ ἀπάντησις σὲ πρόσκλησι τοῦ Γαβριηλίδη νὰ γράψῃ τὶς γνῶμες του γιὰ τὴν διόρθωσι τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων :

«Ἀμίμητος ἡ ἰδέα — γράφει ὁ Βιζάντιος — νὰ γράψω τὰς γνώμας μου περὶ διορθώσεως τῶν ἑλληνικῶν, ἀφοῦ δὲν κάμνω ἄλλο, παρὰ νὰ τὰς γράφω ἀπὸ τριάντα ἐτῶν, μετὰ τοῦ γνωστοῦ ἀποτελέσματος, ὅτι ἐν Ἑλλάδι οὔτε ἕνα κατώρθωσα νὰ προσηλυτίσω. Τώρα ἡ γνώμη θὰ ἦτον συντομωτάτη : «Τὰ ἑλληνικὰ εἶναι ἀδιόρθωτα».

Κ' ἐρχόμενος στὸ ζήτημα τῆς «Ἀκροπόλεως», πρόσθετε :

«Ὁ Τρικούπης ἠξεύρω ὅτι ὑπῆρξεν ὁ μόνος πράγματι ἀγανακτήσας διὰ τὰ κατὰ σοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τὴν Α. Υ. τὸν Ἀντιβασιλέα. Ὁ Βασιλεὺς εἶπε τότε ἐν Κοπενάγῃ : «Ἐὰν ἦμην ἐγώ, δὲν θὰ ἐγίνοντο». Ἀλλὰ διατί δὲν ἦτον ; Καὶ ποῦ ἠκούσθη Βασιλεὺς μανθάνων τοιαῦτα πράγματα ἐν ξένῃ χώρᾳ ;»

Μ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν γραφείων του καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας του, οὔτε ἡ ὁρμή, οὔτε ὁ ἐνθουσιασμός, οὔτε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γαβριηλίδη ἀνεκόπησαν. Ἰδιαίτερα συνέχισε τὸν ἀγῶνα του μὲ τὴν ἴδια πίστι καὶ τὴν αὐτὴ εἰλικρίνεια γιὰ τὸ στρατό, ποὺ τὸν ἤθελε ἀρχὴ μέν, ἀλλ' ἀρχὴ ἐκτελεστική.

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὅσο κανεὶς περισσότερο ἀναπτύσσεται πνευματικῶς, τόσῳ περισσότερο βρίσκει ὅτι ὑπάρχουν περισσότεροι πρωτότυποι ἄνθρωποι. Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι δὲν βρίσκουν διαφορὲς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Πασκὰλ

* * *

Ἡ εἰρωνεία εἶνε ἡ ἀστραπὴ τοῦ μίσους. Β. Οὐγκὼ

* * *

Μερικοὶ θεωροῦν τὴν ἀλαζονεία ὡς μεγαλοφροσύνη, τὴν ἀπανθρωπία ὡς σταθερότητα καὶ τὸν δόλο ὡς εὐφυΐα. Πασκὰλ

* * *

Ἡ σιγὴ εἶνε μιὰ μυστηριώδης δύναμις, ποὺ μπροστά της ὀπισθοχωροῦν καὶ δειλιάζουν κ' οἱ πιὸ τολμηροὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Ζὰν Ντομπιὲρ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Ψάρια ἐρωτευμένα, ψάρια...ἱππόται, ψάρια ποὺ τρῶν τὰ παιδιὰ τους, ψάρια ποὺ κολυμποῦν ὄρθια, ψάρια...γιατροί, ψάρια ποὺ σκούζουν, ψάρια μὲ τέσσερα μάτια, ψάρια... λαμπιόνια, κτλ.

Τὰ ἀρσενικὰ ψάρια, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια, ἡ πρώτη τους φροντίδα εἶνε νὰ χτίσουν τὴ φωλιά τους, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ πουλιά.

Πολλάκις τὸ χτίσιμο τῆς φωλιᾶς ἀπαιτεῖ ἐργασία 15 ἡμερῶν, καὶ ὅταν τὸ ἀρσενικὸ ψάρι τὴν τελειώσει, τότε πηγαίνει πρὸς ἀναζήτησιν συζύγου... Κολυμπάει λοιπὸν μὲ χάρι κ' ἐπιδεικνύει τοὺς λαμπροὺς χρωματισμοὺς του, οἱ ὁποῖοι φωσφορίζουν μέσα στὸ νερὸ κ' οἱ ὁποῖοι θὰ προσελκύσουν τὸ θηλυκὸ ψάρι, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ βρεθῇ στὸ δρόμο του

Ἡ ἀπόκτησις συζύγου δὲν εἶνε εὔκολο πρᾶγμα στὰ ψάρια. Χρειάζεται καπασωσύνη καὶ θάρρος. Ὡστόσο ὅμως, ἂν συμβῇ καὶ τὸ θηλυκὸ ψάρι, ἐξακολουθῇ νὰ ἀδιαφορῇ στὶς ἐρωτικὲς διαχύσεις τοῦ ἀρσενικοῦ, τότε ἡ εὐγένεια καὶ ὁ ἱπποτισμὸς μπαίνουν στὴν παιχνιδιά. Τὸ ἀρσενικὸ ψάρι ἀγριεύει καὶ ἀρχίζει νὰ κυνηγᾶ τὸ θηλυκό, κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ τὸ τραβήξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς φωλιᾶς του. Ἔτσι τὸ ἀρσενικὸ θριαμβεύει καὶ κατακτᾶ τὸ αἰώνιον θῆλυ...

Τὸ θηλυκὸ ψάρι ἐναποθέτει κατόπιν αὐτοῦ στὴν ἑτοιμη φωλιὰ τ' αὐγά του—ἑκατὸ περίπου—καὶ κατόπιν φεύγει. Τὸ ἀρσενικὸ τὸ συνοδεύει σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι καὶ ὕστερα τὸ ἐγκαταλείπει, ἀναζητῶντας νέα σύζυγο γιὰ νὰ προσθέση κι' ἄλλα αὐγὰ στὴ φωλιά, ὡς ποὺ νὰ τὴν γεμίση.

Ὅταν συμπληρωθῇ ὁ ὡρισμένος ἀριθμὸς τῶν ἐρωτικῶν του κατακτήσεων καὶ τῶν αὐγῶν, τὸ ἀρσενικὸ ψάρι περιμένει ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιά του, ὡς ποὺ νὰ γίνῃ ἡ ἐκκόλαψις τῶν αὐγῶν.

Στὸ διάστημα αὐτό, μένει ἄγρυπνο μέρα καὶ νύχτα, ἀερίζοντας τ' αὐγά μὲ τὰ πτερύγιά του καὶ προσέχοντας νὰ μὴν προσβάλλουν τὴ φωλιὰ τίποτε ἄλλα ψάρια καὶ τὴν φᾶνε μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενό της!

Ἡ ἐκκόλαψις ἀρχίζει πάνω στὶς ὀχτὼ ἡμέρες, μετὰ τὴν γέννησι τῶν αὐγῶν, καὶ συνεχίζεται ἐπὶ ὀχτὼ ἀκόμα ἡμέρες.

Ὅταν ὅλα τὰ ψαράκια βγοῦν ἀπὸ τ' αὐγά τους, ὁ φιλόστοργος τότε πατέρας τους, ἀποσπᾶ ὁλόκληρη τὴν στέγη τῆς φωλιᾶς καὶ τὴν... μετατρέπει σὲ... κούνια, μέσ' στὴν ὁποία κολυμποῦν τὰ ψαράκια.

Τὸ πατρικὸν ὅμως ἐνδιαφέρον δὲν διαρκεῖ πολύ. Μόλις παρέλθει ἕνας μῆνας, τὸ ἀρσενικὸ ψάρι ἀρχίζει νὰ βαρυέται τὶς σκοτοῦρες τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Καταβροχθίζει λοιπὸν τὰ πιὸ μικρὰ παιδιά του, διασκορπίζει τὴν φωλιὰ καὶ τὰ πιὸ μεγάλα καί... ζήτω ἡ ἐλευθερία!...

* * *

Ὑπάρχουν μερικὰ εἴδη ψαριῶν, τὰ ὁποῖα ἐναποθέτουν τ' αὐγά τους μέσα σὲ δοράκα. Τὸ περίεργο ὅμως σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶνε ὅτι τὸ δοτρακο εἶνε κολλημένο πάνω σὸ ἀρσενικὸ ψάρι δι' ἑνὸς γλοιώδους δίσκου, ὁ ὁποῖος προεξέχει κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματός του.

Ὁ ἀρσενικὸς σκορπιὸς τοποθετεῖ τὰ πτερύγια τοῦ στήθους του πάνω ἀπὸ τ' αὐγά, τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτει τὸ θηλυκό. Ἔτσι τὰ προφυλάσσει ἀπὸ κάθε ἐχθρικὴ ἐπιδρομή, μὲ τὰ τρομερὰ ἀγκάθια του.

* * *

Τὰ ψάρια τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τοποθετοῦν τ' αὐγά τους καὶ πολλάκις κι' αὐτὰ τὰ μικρὰ ψαράκια, μόλις ἐκκολαφθοῦν, μέσα στὸ στόμα τους! Κάθε θηλυκὸ ἀπὸ τὰ ψάρια αὐτά, μπορεῖ νὰ κρατήσῃ μέσα στὸ στόμα του ὡς ἕξη δωδεκάδες αὐγά. Καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες—τόσος καιρὸς πρέπει νὰ περάσῃ γιὰ νὰ γίνῃ κανονικὰ ἡ ἐκκόλαψις—ἡ φιλόστοργη μητέρα εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ μὴ βάλῃ τίποτα στὸ στόμα της! Ἔτσι ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μένει νηστική, ἀφωσιωμένη μόνο στὰ μητρικά της καθήκοντα.

Πολλὲς φορὲς ὅμως ἡ καλὴ ψαρομάννα εἶνε ἀπρόσεχτη καὶ μὲ τὸ στόμα της σπάζει τ' αὐγά. Τότε τὸ ἀρσενικὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ πάντα κοντά της, παρακολουθῶντας τὴν πορεία καὶ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἐκκολάψεως, θυμώνει μαζύ της καὶ τὴν δαγκώνει σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός της.

Μολαταῦτα, μόλις τὰ ψαράκια ἐκκολαφθοῦν κι' ἀρχίσουν νὰ ἐνοχλοῦν τὴ μητέρα τους, ἡ ψαρομάννα δὲν τόχει σὲ τίποτε νὰ τὰ καταβροχθίσῃ, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἐξαγριωμένου συζύγου της, ὁ ὁποῖος, ὅταν δῇ, ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ οἰκογένειά του καταστρέφεται, τρώει κι' αὐτὸς τὴ γυναῖκα του καὶ μένει μοναχός!